

NATUURPLAKBOEK NUMMER 303

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 12 oktober 2013

Wie wordt eerst herfstig?

Is het de plataan met zijn stam gehuld in legerprint of is het de wilg met zijn lange blaadjes die op elke wagenruit kleven?

Zijn er inhaalmanoeuvres? Is deze die de aftrap geeft de uiteindelijke finalist? Berken, beuken, eiken, iepen of de beide kastanjes? Wat doet de lijsterbes? Zijn de okkernoot en de esdoorn te duchten outsiders?

Allemaal vragen die enkel een antwoord krijgen als we nauwkeurig gaan waarnemen.

Feit is dat het NU het moment is om de herfstigheid te bepalen.

Het werd plots kouder en 's nachts noteerde ik een kille zes punt 8 op de min/max thermometer.

Voor mij is dat een sein om de bomen in de omgeving elke dag opnieuw aan een grondige evaluatie te onderwerpen. Is er verkleuring? Hoeveel procent?

Is er bladval? Hoeveel procent kan ik daar op plakken?

Het einddoel is kaalheid, naakte realiteit, noodzakelijk bloot.

Als je een oppervlakte aan bladeren hebt die gemakkelijk deze van een tennisveld evenaren, dan moet je iets doen om de verdamping tegen te houden.

Eenmaal beneden 4 graden kan er door de fysicawet van de capillaire buisjes geen vocht meer in de boom komen. Dan heeft water namelijk een minimumvolume.

Zonder maatregelen blijft de verdamping en sterft de boom door uitdroging.

Afstoten en de boel afsluiten met een kurklaagje is de boodschap en dat doen ze ook. Zij die groen blijven vormen een waslaag.

Dat afsluiten houdt in dat de verschillende lagen om beurten afsterven. Groen, rood, bruin. De onderliggende lagen worden zichtbaar. Deze volgorde zien we ook aan zee. Groenwieren zitten minder diep dan roodwieren en nog dieper vinden we bruinwieren. Wie meest licht nodig heeft is groenst.

En zoals elk jaar zijn de winnaars bij het verkleuren de populier, de kastanjes en de Amerikaanse eik. Driewerf hoera!

De kersen, de iepen en de populieren zijn straks eerst kaal. Bold and beautiful.